בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפח"ע 25493-04-25 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

לפני **כבוד השופט חגי טרסי, אב"ד**
כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל
כבוד השופטת אילה אורן

המאשימה **מדינת ישראל**
באמצעות פרקליטות מחוז מרכז (פלילי)
ע"י ב"כ עוה"ד לירון שטרית

נגד

הנאשם **אחמד עודה (עציר)**
ע"י ב"כ עוה"ד רועי לנג ועוה"ד חכמת מואסי
הסנגוריה הציבורית (מרכז)

גזר דין
עותק מותר לפרסום

הרקע

1. הנאשם הורשע על-פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, שהוגש בהתאם להסדר טיעון שגובש בהליך גישור. זאת, בגין ביצוע עבירות מין בקטינה כבת 14 ילידת 2010 [redacted] (להלן: "**הקטינה**" או "**הנפגעת**"), בליל 28.3.2025, לאחר שפנתה לעזרתו ברחוב כדי שיכוון אותה אל תחנת הרכבת בדרכה חזרה לביתה.

2. בהסדר הטיעון הוסכם כי כפוף להפקדת 100,000 ₪ על-ידי הנאשם לטובת תשלום פיצוי לקטינה, תטען המאשימה לעונש ראוי של 10 שנות מאסר בפועל לצד ענישה נלווית, וההגנה תטען לעונש כראות עיניה. על-אף הסכמת הצדדים, הנאשם לא הפקיד סכום כלשהו לטובת הפיצוי, ולפיכך טענו הצדדים לעונש באופן פתוח על יסוד כתב האישום המתוקן.

כתב האישום המתוקן

3. כמפורט בפרק העובדות, בליל 28.3.2025 בסמוך לשעה 00:25 הגיעה הקטינה לרחוב ז'בוטינסקי בבני ברק, שם הבחינה בנאשם ופנתה אליו בשאלה היכן נמצאת תחנת הרכבת "סבידור מרכז", כדי שתוכל לנסוע לביתה. בתגובה הציע לה הנאשם כי ייקח אותה לביתה, והקטינה, שחששה מפני הנאשם, התלוותה אליו לתחנת האוטובוס ברחוב ז'בוטינסקי 4 בבני ברק (להלן: "**תחנת האוטובוס**"), והשניים המתינו במקום.

4. עם הגעתו של אוטובוס קו מספר 1 של חברת האוטובוסים "דן" (להלן: "**האוטובוס**"), אחז הנאשם בקטינה בידה והשניים עלו לאוטובוס. הנאשם התיישב בחלקו האחורי של האוטובוס, סמוך למעבר, והקטינה התיישבה ליד החלון. במהלך הנסיעה אחז הנאשם בראשה של הקטינה והשעינו על כתפו, חרף ניסיונה להתרחק ממנו, נשק לה על ראשה וליטף את שערה. בהגיעם לתחנת האוטובוס ברחוב הברון הירש בפתח-תקווה, בהובלת הנאשם, ירדו הנאשם והקטינה מהאוטובוס והלכו עד להגעתם למבואה של בניין ברחוב הברון הירש 21 בפתח-תקווה (להלן: "**המבואה**").

5. בהיותם במבואה, ליטף הנאשם את חזה של הקטינה מעל בגדיה, והיא החלה בתגובה לצרוח והנאשם ניסה לסתום את פיה בידו. הנאשם הפשיט מהקטינה את חולצתה, קרע את חזייתה, הוריד את מכנסיה ותחתוניה, ופשט את מכנסיו ותחתוניו, בעוד הקטינה שבה והתחננה בפניו שיחדל ממעשיו. הנאשם לא נענה לתחנוני הקטינה, משך בשערותיה, סטר לה, ושב וביקש מהקטינה ש"**תפנק אותו**".

6. הנאשם הושיב את הקטינה כשישבנה על הרצפה והתיישב כשאיבר מינו פונה לכיוון פניה, אחז בראשה של הקטינה והחדיר את איבר מינו לפיה, בעודה כמעט ונחנקת מאיבר מינו. לאחר מכן, דחף הנאשם את הקטינה והשכיבה כשגבה מונח על הרצפה. הנאשם החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה של הקטינה, מספר פעמים, והיא צעקה בשל הכאב שחשה בגין מעשיו. בהמשך, החדיר הנאשם את איבר מינו לאיבר מינה של הקטינה, והיא חשה כאב גדול והשמיעה קול צעקה. סמוך לאחר מכן, התיישב הנאשם והורה לקטינה להכניס את איבר מינו לפיה פעם נוספת, והקטינה עשתה כדברו.

7. בשלב מסוים, ולאחר תחנוניה של הקטינה, חדל הנאשם ממעשיו, הורה לה להתלבש והם עזבו את המבואה. בהמשך לכך, הורה הנאשם לקטינה להתלוות אליו והשניים הלכו יחד ברחוב הברון הירש בפתח-תקווה. בהיותם בדרך ביקשה הקטינה מהנאשם שלא יאנוס אותה שוב, ובתגובה אמר לה הנאשם: "**זה לא אונס זו אהבה**".

8. בסמוך לשעה 03:40 הגיעו הנאשם והקטינה לבית המאפה "לב הבורקס" ברחוב הברון הירש 34 בפתח-תקווה, והנאשם הזמין אוכל. לאחר מכן הורה הנאשם לקטינה להתלוות אליו לתחנת האוטובוס ברחוב שטמפפר 24 בפתח-תקווה, והקטינה עשתה כדברו. בהגיעם לתחנת האוטובוס נרדם הנאשם ואז הזעיקה הקטינה עזרה.

9. בגין מעשים אלה הורשע הנאשם בעבירות **אינוס קטינה שטרם מלאו לה 16 שנים**, לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), **ומעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 16 שנים**, לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק.

<u>תסקיר נפגעת עבירה</u>

(הושמט)

<u>תמצית טענות הצדדים</u>

<u>עמדת המאשימה</u>

10. ב"כ המאשימה, עוה"ד לירון שטרית, הפנתה לחומרת מעשי הנאשם ונסיבותיהם המחמירות, ועמדה עליו כעל מי "שצד" את נפגעת העבירה, ניצל את תמימותה וגילה הצעיר, ואת בקשתה לעזרה, במטרה לממש את דחפיו ורצונותיו. נטען כי במעשיו של הנאשם היה אלמנט ברור של תכנון, שכן הוא הוביל את הקטינה למבואה בבניין ושם אנס אותה באצבעות ובהחדרת איבר מין לאיבר מינה ולפיה. עוד נטען כי מדובר באירוע מתמשך, שבו נהג הנאשם בנפגעת "כבובה" והתעלם מתחנוניה וצעקותיה. הנאשם ביקש מהקטינה "שתפנק אותו", ואף אמר לה שלא מדובר באונס אלא באהבה. בכל רגע נתון יכול היה הנאשם לחדול ממעשיו, אך הוא המשיך ופגע בקטינה. העובדה כי המעשים בוצעו במרחב הציבורי, הוא אלמנט מגביר חומרה המלמד גם על מסוכנותו של הנאשם כמי שפעל בהעדר רסן. המאשימה עמדה על פער הגילים בין הנאשם לנפגעת, והפנתה לנזק החמור שנגרם לנפגעת בכל היבטי החיים, כעולה מהתסקיר שהוגש בעניינה.

11. הפרקליטה הפנתה לערכים המוגנים בעבירות מין כלפי קטינים ולפסיקה נוהגת לעונש, וביקשה לקבוע מתחם עניש הנע בין 13 ל-17 שנות מאסר בפועל. בהתחשב בהרשעתו הקודמת של הנאשם בעבירת אלימות כלפי בת זוג, שהוגשה כראיה לעונש, ובהודאתו במיוחס לו שחסכה את עדות הנפגעת, ביקשה המאשימה להשית על הנאשם עונש באמצע המתחם, לצד מאסר מותנה ופיצוי לטובת הנפגעת שלא יפחת מ-100,000 ₪.

<u>עמדת ההגנה</u>

12. באי-כוח הנאשם, עורכי הדין רועי לנג וחכמת מואסי, טענו שאף שמדובר באירוע חמור, אין עסקינן בעבירה של "אינוס בשדה". האירוע התחיל בפנייתה של הקטינה אל הנאשם לעזרה כשבהמשך הלכו השניים יחד, מבלי שהנאשם הכריח אותה או הפעיל כוח נגדה, לרבות במהלך הנסיעה באוטובוס. הודגש שהנאשם לא רימה את הנפגעת ולא תכנן מראש את המעשים שביצע. הנאשם לא גרר את הנפגעת לסמטה חשוכה, לא הכה אותה, ולא גרם לה לחבלות בגופה. עוד נטען שהקטינה הייתה בעת האירוע כבת 14.5 שנים, בשונה ממקרים של קטינים וקטינות צעירים יותר. בנוסף נטען כי האירוע עצמו היה קצר באופן יחסי, ויש לתת את הדעת כי מעשי העבירה עצמם לא בוצעו במשך כל השעות שבהן היו יחד הנאשם והנפגעת. לעניין תסקיר נפגעת העבירה עתרה ההגנה להבחין בין הנזקים שנגרמו לנפגעת בפועל, לבין נזקים פוטנציאלים שהם בבחינת הערכה ספקולטיבית.

13. הסנגורים הנכבדים הפנו לאסופת פסיקה ועתרו לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין 5 ועד 8 שנות מאסר. בהקשר זה נטען, כי המתחם לו עתרה המאשימה אינו מתיישב עם הענישה הנוהגת, ולפיכך ביקשו באי-כוח הנאשם לאבחן לקולה את המקרה דנן אל מול הפסיקה המחמירה שהוגשה מטעמה.

14. בנוגע לנסיבותיו האישיות של הנאשם טענה ההגנה, כי משפחתו ניתקה עמו קשר, למרות שהוא אב לילד בן 3, ולכן הנאשם לא יכול היה לשלם את הפיצוי שהוסכם ולא עמד בתנאי הסדר הטיעון. בגזירת העונש בתוך המתחם ביקשה ההגנה לתת משקל נכבד להודאת הנאשם במיוחס לו, אשר משמעותה לכל הדעות רבת משקל עבור הנפגעת, ולפיכך טענה כי יש להשית על הנאשם עונש בתחתית מתחם העונש ההולם.

<u>דבר הנאשם לעונש</u>

15. בפתח דבריו התנצל הנאשם על מעשיו, והסביר שהוא לא אדם אלים וכי המעשים שביצע לא מאפיינים אותו, בהיותו גבר נשוי ואב לילד, ופנה בשאלה לפרקליטה מדוע טענה כלפיו לאלימות. הנאשם הסביר שהודאתו במעשים היא צעד קשה וחריג במגזר הערבי, שיש לה השלכות כבדות משקל כלפי משפחתו, והבהיר שכוונתו הייתה לשלם את הפיצוי.

<u>דיון והכרעה</u>

16. המעשים שביצע הנאשם בנפגעת העבירה, קטינה כבת 14 בלבד, אשר איתרע מזלה ונקלעה לדרכו של הנאשם ברחוב באקראי, הם מעשים חמורים, קשים ומזעזעים. הם מעוררים סלידה ושאט נפש, וראויים לעניישה מחמירה, כגמולו של הנאשם בשילוב הצורך בהרתעתו והרתעת הרבים, לצד הגנה מפניו מפאת מסוכנותו.

<u>כללים בגזירת העונש – קביעת מתחם העונש ההולם</u>

17. חוק העונשין קבע בתיקון 113 כללים להבניית הענישה, ובסעיף 40ב נקבע שהעיקרון המנחה הוא ההלימה. משמעו של עקרון זה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו בנסיבותיו האישיות. בכך העניק המחוקק את הבכורה לשיקול הגמול בענישה. בע"פ 1589/23 **פלוני נ' מדינת ישראל** (7.8.2023) האירה כב' השופטת ר' רונן את עקרון הגמול בענישה, במילותיה:

> **"הגמול לעבריין אינו נובע מתחושת נקם, אלא הוא מהווה הצהרה חברתית ברורה אודות החומרה בה רואה החברה את מעשיו, ואת חריגתו מהכללים תוך גרימת**

נזק – הן לקורבן והן למערכת החוק הכללית שאותה מצווים כל תושבי המדינה לכבד. על-פי גישה זו, קיימת חובה מוסרית להטיל על עבריין עונש ההולם את חומרת העבירה שביצע ללא קשר לתוצאות הענישה הצפויות [...]".

הערכים המוגנים בביצוע עבירות מין בקטינה

18. עבירות מין פוגעות בערכים מוגנים של כבוד האדם, בשלמות גופם ונפשם של נפגעי העבירה, באוטונומיה שלהם על גופם, בצנעת הפרט ובביטחונם האישי. עבירות המין הוכרו ככאלה העלולות להסב נזק חמור לנפגעים, לא רק במהלך הפגיעה עצמה, אלא בפגיעה נפשית שיכולה לתת אותותיה לאורך שנים. על חשיבות של הענישה המחמירה בעבירות מין ותכליתה, כתב כב' השופט י' אלרון דברים ברורים היפים לענייננו, בע"פ 5617/19 **מדינת ישראל נ' פלוני** (26.8.2021):

"ענישה זו אמורה לבטא סלידה עמוקה והוקעה חברתית, לזעוק את זעקת הקורבנות, לייצר תיקון מוסרי – ובעיקר לבודד ולהרתיע עבריינים פוטנציאליים, בפרט אלה הפוגעים בקטינים בתוך המשפחה".

19. ביתר שאת עשויות ההשלכות של עבירות מין להיות קשות ורחבות כלפי נפגעי עבירה קטינים. הן עלולות להסיט את מסלול חייו של קטין מחמת הפגיעה בעצם זהותו ואישיותו, ערעור על חוסנו הנפשי, כמו גם הפגיעה באמון והביטחון שלו בסובבים אותו וביכולתו לשלוט בחייו – באופן העמוק והבסיסי ביותר. כך במילותיו של כב' השופט י' אלרון בע"פ 4124/21 **מדינת ישראל נ' רימוני** (1.6.2022):

"על עבירות מין כבר נכתב כי "לא רק פגיעה פיסית גלומה בהן, אלא גם פגיעה נפשית ורמיסת כבודה של הקורבן כאדם" [...] ובית משפט זה עמד פעמים רבות על החומרה שיש לראות בעבירות מין בכלל, ובעבירות מין בקטינים בפרט. בהתאם נקבע, כי מדיניות הענישה בעבירות מין צריכה להיות מחמירה, ולבטא הן את האינטרס הציבורי בהרתעתם של עברייני מין פוטנציאליים, והן את הנזקים המשמעותיים הנגרמים לגופם ולנפשם של נפגעי עבירות אלו [...]. הפגיעה בנפשו של קטין בשלב זה של חייו, טרם התגבשה אישיותו באופן מלא, מותירה בו פעמים רבות צלקות עמוקות ומתמשכות ומצדיקה השתת עונשים משמעותיים ומרתיעים על המבצעים של עבירות אלה, באופן שיגן על שלמות גופם, נפשם וביטחונם של קטינים [...]".

20. הענישה הנוהגת בבתי המשפט כלפי נאשמים שהורשעו בעבירות מין חמורות כלפי קטינים וקטינות, מאופיינת במגמת החמרה ברורה לאורך השנים. זאת, בשל שילובו של עקרון ההלימה עם החשיבות במתן ביטוי לסבלם העמוק של נפגעי העבירה, לסלידתה של החברה מביצוע המעשים, והצורך בהרתעת היחיד ובהרתעת הרבים בתחום עבירות זה. כך בדברי כב' השופטת ד' ברק-ארז, בע"פ 766/21 **רביעה נ' מדינת ישראל** (23.2.2023):

> **"לא פעם עמד בית משפט זה על החומרה הרבה שבעבירות מין, כמו גם על השלכותיהן ההרסניות על קורבנותיהן. אכן, עבירות מין נושאות משמעות כה טראומתית, אלימה, מטלטלת ופוגענית, שלא פעם נדמה כי אין ביכולתן של מילים לתאר אותן, על מלוא מורכבותן והזעזוע שבהן".**

21. פסיקת בית המשפט העליון והנחיותיו להשתת ענישה מחמירה כלפי נאשמים שהורשעו בעבירות מין בכלל ובקטינות וקטינים בפרט, מוצאת את ביטויה בענישה הנוהגת במקרים דומים, אשר ממנה ניתן להקיש על קביעת מתחם העונש ההולם בענייננו, כדלקמן:

א. בע"פ 1976/24 **פלוני נ' מדינת ישראל** (14.11.2025) [פסיקה שהוגשה מטעם המאשימה], נדון ערעור על חומרת העונש שהגיש מערער פלסטיני שהורשע לאחר ניהול הוכחות, בכך שבעת שרעה צאן והבחין בנערה בת 16 שעשתה דרכה מבית הספר לביתה, רץ לעברה, חסם את דרכה, תפס בכתפיה וניסה לנשקה. למרות התנגדותה, תפס המערער בצווארה ומשך אותה לתוך שדה, מישש את חזה בכוח, הפשיל את מכנסיה ותחתוניה, והחדיר כמה מאצבעותיו לתוך איבר מינה, שוב ושוב, חרף ניסיונותיה להתנגד, זעקותיה מכאב ותחנוניה על נפשה. הקטינה הצליחה להתקשר לאביה ולומר לו שאונסים אותה והמערער ברח מהמקום. לנפגעת נגרם נזק קשה וכבד עד מאוד, שכלל חבלות ופציעות שונות בגופה, ובהן באיבר מינה, והיא סובלת מפוסט-טראומה קשה ביותר, מתמודדת עם החמרה בהפרעת אכילה, דבר שהוביל לאשפוזים חוזרים ונשנים עד כדי סכנת חיים. בית המשפט המחוזי (מרכז) בתפח"ע 60563-04-21 קבע מתחם הנע בין 12 ל-17 שנות מאסר בפועל, ובהתחשב בגילו הצעיר של המערער, העדר עבר פלילי, והיותו תושב הרשות הפלסטינית – דבר המכביד על נשיאת העונש, גזר עליו 14 שנות מאסר. ערעור שהגיש המערער על חומרת העונש נדחה.

ב. בע"פ 2412/24 **מדינת ישראל נ' פלוני** (26.3.2025), דן בית המשפט העליון בערעור שהגישה המדינה על קולת העונש. המשיב בן 32 אנס קטינה כבת 6 שנכנסה לקרוואן שבו הוא התגורר, וניצל את יחסי החברות בין המשפחות. המשיב החדיר את איבר מינו לאיבר מינה, על-אף בכיה, וגרם לקטינה למכאוב רב ולפגיעה נפשית. בית המשפט המחוזי בירושלים קבע מתחם הנע בין 7 ל-10 שנות מאסר, והשית על המשיב, נעדר עבר פלילי, 8 שנות מאסר, מאסר מותנה

ופיצוי בסך 70,000 ₪. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל, ובהתחשב בכלל לפיו ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין הוחמר העונש והועמד על 10.5 שנים.

ג. בתפח"ע (מרכז) 54908-05-22 **מדינת ישראל נ' טשומה** (16.2.2023) [פסיקה שהוגשה מטעם המאשימה], נדון נאשם שהורשע לפי הודאתו בעבירות אינוס קטינה מתחת לגיל 16, מעשה מגונה, איומים והתפרצות לבית, שביצע כלפי קטינה כבת 13, ששהתה לבדה בביתה. באלימות ובכוח הפשיט הנאשם את הקטינה, החדיר אצבעות בחוזקה לאיבר מינה תוך גרימת חבלות וקריעת קרום הבתולין, ואיים עליה כי ידקור אותה בסכין וישוב לפגוע בה אם היא תספר על שקרה. מלבד הפגיעה המינית הקשה, נפגעה הקטינה בתחומיי חייה השונים, לרבות בתחושת הביטחון. נקבע מתחם הנע בין 14 ל-20 שנות מאסר. בהתחשב בגילו הצעיר של הנאשם שהיה בן 25, עבר פלילי קל, נסיבות אישיות-משפחתיות וכלכליות מורכבות והודאתו במיוחס לו, אל מול קיומו של סיכון משמעותי מפניו כנלמד מתסקיר שירות המבחן, נגזר דינו לעונש של 16 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך 100,000 ₪ (ערעור שהגיש הנאשם על חומרת העונש נמחק לבקשתו ע"פ 2239/23).

ד. בע"פ 3265/22 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2.11.2022), נדחה (בדעת רוב) ערעור שהגיש המערער על חומרת העונש, בגין הרשעתו לפי הודאתו באינוס קטינה כבת 15 וגרימת חבלות. הקטינה ואחיה הקטן הגיעו במספר הזדמנויות לנקות את דירת המערער, שכנם, ובאחת ההזדמנויות הזמינם המערער לצפות בסרט פורנוגרפי וסיפק להם משקאות אלכוהוליים. במהלך הצפייה בסרט נישק את הקטינה בצווארה, ומצץ בחוזקה ושלא בהסכמתה את חלקו העליון של חזה. לאחר מכן הזמין אותה לחדר השינה להראות לה דבר מה. כשראתה שמדובר באביזר מין ביקשה לעזוב את החדר, אך המערער דחף את הקטינה על המיטה, הפשיטה מחצאיתה ותחתוניה והחדיר בכוח את אצבעותיו לאיבר מינה חרף התנגדותה. בהמשך, החדיר את איבר מינו לאיבר מינה של הקטינה למרות ניסיונותיה להדוף אותו. הקטינה בכתה וצעקה מכאב, וכדי להשתיקה הניח המערער כרית על פניה ובעל אותה בכוח תוך שהוא גורם לה לכאב. לאחר מכן החדיר המערער לאיבר מינה של הקטינה בכוח את אביזר המין, הפעיל אותו על מהירות גבוהה, והמשיך במעשיו חרף הדם שזב מאיבר מינה של הקטינה, בכיה ותחנוניה. בהמשך השכיב את הקטינה על בטנה והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה עד שהגיע לפורקן. כתוצאה ממעשיו נגרמו למתלוננת חבלות שונות ומתוך מכאובי נפשה נהגה לחתוך את ידיה ואת בטנה בסכין גילוח, ובאחד המקרים היא אושפזה בבית החולים "שלוותה". בית המשפט המחוזי בת"א קבע מתחם ענישה הנע בין 13 ל-17 שנות מאסר, וגזר על המערער המבוגר מהנפגעת ב-20 שנים, בהתחשב בהודאתו במיוחס לו והעדר עבר פלילי מכביד, מאסר בפועל למשך 16 שנים, ופיצוי בסך 100 אלף ₪.

ה. בע"פ 9741/16 **אסלן נ' מדינת ישראל** (19.7.2018) [פסיקה שהגישה ההגנה], נדון עניינו של מערער שהורשע לאחר ניהול הוכחות, באינוס קטינה בת 15, אותה הכיר בתחנת דלק, לקח אותה לסיבוב ברכבו, ביצע בה מין אוראלי בהסכמתה, ובהמשך בעל אותה בפי הטבעת ואיבר מינה שלא בהסכמתה, וחדל רק לאחר שצעקה מכאב ובכתה. נקבע מתחם הנע בין 3.5 ל-6 שנות מאסר, ובהתחשב בגילו הצעיר והעדר עבר פלילי, נגזר עונשו למאסר בפועל למשך 4.5 שנים. ערעור שהגיש המערער, על הכרעת הדין וגזר הדין, נדחה.

ו. בע"פ 3479/14 וע"פ 3493/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (23.7.2015), נדונו ונדחו ערעורים שהגישו הצדדים על חומרת העונש וקולת העונש, בעניינו של מערער, שהורשע לאחר שמיעת הוכחות, בביצוע מעשה סדום בקטין מתחת לגיל 16 וכניסה לישראל שלא כחוק. המערער שמתגורר בסמוך לחברון נכנס לישראל שלא כחוק, ניגש לקטין שהתמודד עם איחור התפתחותי ששיחק עם חבריו במגרש כדורגל, ופיתה אותו לבוא לקחת את הכדור שיצא מחוץ למגרש. המערער הכניס את הקטין למחסן, הפשיט את הקטין ממכנסיו ותחתוניו, מרח שמן על איבר מינו וישבנו של הקטין והחדירו לישבנו, חרף הכאב הרב שהסב לו, ובהתעלם מבכיו וצעקותיו, והותיר את הקטין פצוע ומדמם בשל קרעים בפי הטבעת. כמו כן נגרמו לקטין פגיעות נפשיות קשות, והוא נזקק לטיפול ארוך והשגחה. בית המשפט המחוזי בירושלים קבע מתחם הנע בין 7 ל-12 שנים, ובהתחשב בגילו הצעיר של המערער והעדר עבר פלילי אל מול מסוכנותו הגבוהה, נגזר דינו ל-10 שנות מאסר, מאסר מותנה ופיצוי בסך 25,000 ₪.

ז. בע"פ 2285/10 וע"פ 2361/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2.3.2011), נדונו ערעורים שהגישו הצדדים על חומרה וקולת העונש, בעניינו של מערער שהורשע באינוס בנסיבות מחמירות, ושני מעשי סדום. המערער שכנע ילדה כבת 12.5 לסייע לו בנשיאת שקיות, הוביל אותה לחורשה מבודדת, הודיע לה שברצונו לקיים עמה יחסי מין וכי אם היא תתנגד ידקור אותה וירצח את בני משפחתה. המערער הכה את הקטינה וחרף בכיה ותחנוניה, הורה לה להחדיר את איבר מינו לפיה, והיא צייתה לו בשל חששה מפניו. בהמשך החדיר את איבר מינו לפי הטבעת של הקטינה ולאיבר מינה, כשהיא בוכה ונאנקת מכאבים, עד שהגיע לפורקן, ושוב החדירו לאיבר מינה ועזב את המקום. לקטינה נגרמו קרעים ופצעים בפי הטבעת וקרע בקרום הבתולין, וחבלות נוספות בחלקי גופה השונים. חיי הנפגעת ומשפחתה נהרסו והשתנו לחלוטין והיא הייתה בסכנה להתמוטטות נפשית. המערער, צעיר מתחת לגיל 21, היה קורבן כילד לאונס והתעללות מינית של חניך בוגר בפנימייה בה שהה. הושתו עליו עונש של 15 שנים, ובית המשפט העליון החמיר בעונשו שהועמד על 17 שנים וחודשיים.

ח. בע"פ 11100/08 **שרעבי נ' מדינת ישראל** (14.9.2011) [פסיקה שהוגשה מטעם המאשימה], נדחה ערעור שהגיש המערער על הרשעתו לאחר ניהול הוכחות, וחומרת עונשו. המערער הורשע בכך שארב לקטינה בת 12 שהייתה בדרכה לביתה בשעת חצות, משך אותה למקום חשוך ואנס אותה בהחדירו את איבר מינו לאיבר מינה עד שהגיע לסיפוקו. הקטינה נותרה חבולה והמומה, עברה טלטלה נפשית קשה, מצבה הנפשי מורכב והתסקיר לימד כי היא רחוקה מאוד מהחלמה. עונשו של המערער נגזר ל-14 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך 100,000 ₪.

22. בחנו פסיקה נוספת שהגישה ההגנה, אך לא מצאנו אותה רלוונטית דיה משעה שנסיבותיה שונות בהרבה, שכן בחלקה הגדול התייחסה הפסיקה לאינוס נשים בגירות, ובחלקה נסובה על ענישה שהושתה במסגרת הסדר טיעון. עם זאת נתנו דעתנו לכך, שגם על-פי הפסיקה שהגיש הסנגור המלומד, וגם כאשר מדובר בעבירות אינוס של נשים בגירות, נוהגים בתי המשפט להטיל ענישה מכבידה של שנות מאסר רבות, ובמקרים המתאימים גם לעשר שנים. כך למשל, בע"פ 2624/15 **פייסחוב נ' מדינת ישראל** (25.12.2016), אינוס נפגעת בת 19 בתום בילוי, נדון ל-10 שנות מאסר; ע"פ 1778/20 **אבו גודה נ' מדינת ישראל** (13.6.2021), אינוס חיילת שבילתה במועדון הפורום בבאר-שבע, נדון ל-9 שנות מאסר; ע"פ 201/20 **ליברטי נ' מדינת ישראל** (3.2.2022), אינוס צעירה כבת 19 במפגש לאחר היכרות קצרה, נדון ל-9 שנות מאסר.

<u>קביעת מתחם העונש במקרה דנן</u>

23. מתחם העונש ההולם יתבסס על הכללים המנחים שנקבעו בפסיקת בית המשפט העליון, ובהם הצורך בענישה מחמירה בעבירות מין כלפי קטינים, ובחינת מעשי העבירה שביצע הנאשם בנסיבותיהם ותוצאותיהם, אל מול הענישה הנוהגת.

24. נפגעת העבירה, קטינה כבת 14 שנים בלבד, פנתה לנאשם אותו פגשה ברחוב בשאלה היכן נמצאת תחנת הרכבת, בדרכה לביתה. מאותו הרגע בשעה 00:30 ועד השעה 03:40 פגע הנאשם בקטינה תוך ניצול תמימותה ושליטתו בה. הנאשם הוביל את הקטינה בכחש לנסיעה באוטובוס ולקח אותה למבואה בבניין בעיר פתח-תקווה. כבר במהלך הנסיעה ביצע בנפגעת מעשים מגונים כשנישקה על ראשה וליטף את שיערה, למרות ניסיונותיה להתרחק ממנו. בהיותם בבניין החל הנאשם במסכת מעשים מזוויעה. הוא ליטף את חזה של הקטינה מעל בגדיה, וכשהחלה לצרוח ניסה לסתום את פיה בידו. הנאשם הפשיט את הקטינה מבגדיה ופשט את מכנסיו ותחתוניו, חרף תחנוניה שיחדל ממעשיו. הוא תקף את הקטינה בכך שמשך בשערותיה, סטר לה וביקש ש"תפנק אותו". הנאשם הושיבה על הרצפה, אחז בראשה והחדיר את איבר מינו לפיה, עד שהיא כמעט נחנקה. לאחר מכן, דחף את הקטינה והשכיבה על גבה, החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה מספר

פעמים למרות שהיא צעקה מכאב. בהמשך, החדיר הנאשם את איבר מינו לאיבר מינה של הקטינה והיא חשה כאב גדול ושוב צעקה. למרות זאת, הנאשם לא חדל ממעשיו, הוא הורה לקטינה להכניס את איבר מינו לפיה פעם נוספת, והיא עשתה כדברו. רק לאחר תחנוניה של הקטינה חדל הנאשם ממעשיו, הורה לה להתלבש, והשניים עזבו את המבואה והלכו לעבר מאפייה. בדרך ביקשה הקטינה מהנאשם שהוא לא יאנוס אותה שוב, ללמדנו על הפחד והאימה שחשה מפניו. בפלצות השיב לה הנאשם כי זוהי "אהבה". רק לאחר שהגיעו לתחנת אוטובוס בה נרדם הנאשם, הזעיקה הקטינה עזרה ונחלצה מהתופת שעברה.

25. נדמה שאין צורך להכביר מילים על חומרת המעשים שביצע הנאשם עת פגע בנפגעת באופן קשה ביותר, חילל את גופה ונפשה בפגיעות מיניות חוזרות קשות, מבזות ומשפילות, בנצלו אותה כחפץ למימוש סיפוקו המיני, פרק זמן לא מבוטל, תוך תקיפתה והתעלמות מוחלטת מתחנוניה, צעקותיה, מכאבה ובכיה.

26. משנה חומרה יש במעשיו של הנאשם בשל גילה הצעיר של הנפגעת. הנאשם ניצל את תמימותה ואת חוסר האונים של הקטינה מולו, נערה כבת 14 בלבד, שתעתה בג'ונגל העירוני בדרכה לרכבת בשעת לילה מאוחרת. בחסות החשכה, פגע בה הנאשם כזאב האורב לטרף קל, בנצלו את פער הגילים המשמעותי וכוחו העדיף עליה בהרבה – נסיבות הנחשבות כבעלות חומרה יתרה (ע"פ 10830/02 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נח(3) 823 (2004); ע"פ 2361/00 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2.3.2011)).

27. הפגיעה בנפגעת במרחב הציבורי גם היא נסיבה חמורה, שנלוות לה פגיעה בתחושת הביטחון של הנפגעת להתהלך בחופשיות במרכזי הערים, ופגיעה באמונה באנשים זרים ובעולם כמקום טוב. כך בדברי כב' השופט י' דנציגר, בע"פ 1479/15 **אידירס נ' מדינת ישראל** (20.1.2016):

> **"[...] הדעת אינה סובלת כי הולכת או הולך רגל לא יוכלו לחוש בטוחים בעת הליכה בטבורה של עיר ויחששו שמא הם עלולים ליפול קורבן לאלימות מינית מצד פלוני. מעשיו של המערער הם חמורים ביותר ומחייבים ענישה מחמירה שתבטא את סלידת המשפט מהם ושתגשים את עקרונות הגמול וההרתעה".**

28. פגיעתו המינית והפיזית הקשה של הנאשם בנפגעת הסבו לה גם פגיעות נפשיות ופגיעות תפקודיות קשות, החולשות על כל תחומי חייה והיא סובלת מפוסט טראומה. מעשי העבירה גררו מעגל פגיעה קשה נוסף במשפחתה הגרעינית של הנפגעת.

29. בחינה כוללת של חומרת המעשים בנסיבותיהם, ותוצאותיהם הקשות מצביעה על עוצמת פגיעה שפגע הנאשם בערכים המוגנים המצויה ברף גבוה מאד. שקלול כל אלה בראי הענישה הנוהגת, הובילו אותנו לקביעת מתחם עונש הולם **הנע בין 12 ל-17 שנות מאסר בפועל**.

<u>גזירת העונש בתוך המתחם</u>

30. הנאשם בן 32 נשוי ואב לילד כבן 3. לדברי הנאשם, משפחתו ניתקה עמו קשר בשל כעסה הרב עליו מחמת המעשים החמורים שביצע.

31. לנאשם רישום פלילי יחיד מבית משפט השלום בחיפה מיום 14.5.2025, של הרשעה בעבירה של תקיפה סתם כלפי בת-זוגו, אירוע מיום 16.5.2024, בגינו נגזר עונשו למאסר בפועל של חודשיים, ומאסר מותנה.

32. ממסמך שהגיש הנאשם מאת שב"ס נלמד כי בהיותו בבית מעצר "הדרים", מסר הנאשם בדיקות שתן נקיות, לא נפתחו נגדו הליכים משמעתיים, הוא השתתף בקבוצה טיפולית "כישורי חיים" ולומד במרכז חינוך.

33. הנאשם נטל אחריות על מעשיו, הודה במיוחס לו והביע צער וחרטה על מעשיו, אותם הדגיש בדברים שנשא לעונש, אף שנאמרו בקצרה וקשה היה להתרשם מהאותנטיות של דבריו. בהודאתו חסך הנאשם זמן ניכר מזמנו של בית המשפט, אך חשוב מכך בהרבה, חסך הנאשם את הצורך בשמיעת עדות נפגעת העבירה, על כל הקושי הרב הכרוך בכך.

34. נתנו דעתנו לכוונת הנאשם להפקיד תשלום פיצוי מוסכם בסך 100,000 ₪, כחלק מההסכמות בהסדר הטיעון, והשתכנענו שהדבר לא עלה בידו בהיותו תלוי במשפחתו, כפי שטען.

35. עוד נביא בחשבון כי עונש המאסר שיוטל על הנאשם יקשה עליו בהיותו מאסר משמעותי ראשון, ונעריך כי פגיעה צפויה גם במשפחתו של הנאשם ובמיוחד כלפי בנו. עם זאת, לא מדובר בפגיעה ייחודית החורגת ממצבם של נאשמים אחרים במקרים דומים.

36. כשיקול לחומרה ניתן דעתנו למסוכנות הניבטת ממעשיו של הנאשם, ולצורך המובהק בהרתעה הנגזר ממנה. הנאשם פעל באלימות מינית שלוחת רסן, תוך התעלמות מוחלטת מהמצוקה של הנפגעת אשר זעקה, בכתה, והתחננה בפניו, לכל אורך האירוע, לבל ימשיך לפגוע בה. גילה הצעיר של הנפגעת, דרישתו ממנה כי היא "תפנק אותו", והתייחסותו למעשים "כאהבה", מצביעים על עיוותי חשיבה עמוקים ביחסו של הנאשם לנשים בכלל ולקטינות בפרט. בכל אלה יש ללמד על מסוכנותו הגבוהה של הנאשם המעוררת דאגה רבה, ומחייבת הטלת ענישה מרתיעה ומציבת גבול.

37. בסיכומם של דברים, מתוך משקל נכבד הניתן להודאת הנאשם במיוחס לו, לצד השמירה על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת האשם, לבין מכלול השיקולים לקולה וחומרה, ייגזר עונשו של הנאשם בשליש התחתון של מתחם הענישה, אך לא בתחתיתו. לצד העונש העיקרי יושת על הנאשם מאסר מותנה לתוספת הרתעה, והוא יחויב בתשלום פיצוי לנפגעת.

38. סכום הפיצוי ייקבע בהתחשב בנזקים המשמעותיים שנגרמו לנפגעת, לצורך שלה בטיפול ושיקום ובהתחשב בענישה הנוהגת. נזכיר, כי סך הפיצוי אינו ממצה את הנזק אלא "**[...] הינו בבחינת 'עזרה ראשונה' לנפגע העבירה ואינו מיועד לפצותו בגין מלוא נזקו**" (דנ"פ 3319/21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.8.2021); ע"פ 2661/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (19.11.2012)).

39. טרם סיום נפנה לנפגעת הקטינה הצעירה ונבקש להדגיש בפניה כי ראינו אותך, ראינו את כאבך ואת הסיוט שעברת על לא עוול בכפך, כשניצל הנאשם את גילך הצעיר ותמימותך ופגע בך קשות בגוף ובנפש. אנחנו מבקשים לחזק את ידך ואת ידי משפחתך, ומאחלים לך שיקום מלא וחיים טובים ושלמים.

<u>אשר על כן, החלטנו להשית על הנאשם את העונשים שלהלן</u>:

א. מאסר בפועל למשך 13 שנים, שירוצה החל מיום מעצרו.

ב. מאסר מותנה למשך 18 חודשים, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת מין מסוג פשע, למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.

ג. מאסר מותנה למשך 9 חודשים, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת מין מסוג עוון, למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.

ד. מאסר מותנה למשך 9 חודשים, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע, למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.

ה. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון, למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.

ו. הנאשם ישלם לנפגעת העבירה פיצוי בסך 100,000 ₪. סכום הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט בתוך 90 ימים, ויועבר לידי הנפגעת בהתאם לפרטים שיסופקו על ידי המאשימה. בקשות לדחייה נוספת של התשלום או לחלוקתו למספר תשלומים יש להפנות למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות.

תפח"ע 25493-04-25 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

<u>הוראות נלוות</u>:
המזכירות תשלח עותקי גזר הדין לעורכת תסקיר נפגעת העבירה; ניתן צו כללי למוצגים.

<u>זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים</u>.

ניתן היום, כ"ו אייר תשפ"ו, 13 מאי 2026.

שופט חגי טרסי שופט עידו דרויאן-גמליאל שופטת אילה אורן